

SUFLETE DE STICLĂ

Traumele celor rătăciți în trecut

GÁSPÁR GYÖRGY

Cuprins

PARTEA I

Începutul

Capitolul 1

Dincolo de singurătate 11

Capitolul 2

Copii-adulții 21

Capitolul 3

Geneza golului interior 31

Capitolul 4

Perimetru iubirii 43

Capitolul 5

Un pic de loc în viața ta 57

PARTEA A II-A

Realitatea

Capitolul 6

Relațiile, niște capcane ale destinului 67

Capitolul 7

În prezența lui Iisus 75

Capitolul 8

Ordinea bărbaților, în viața femeii 83

Capitolul 9	
Părinții și acceptarea lor	91
Capitolul 10	
Filiația păcatului	101
Capitolul 11	
Nu mă mai sperii, viață!	109
Capitolul 12	
Uneori, ne este dor de mama	119
PARTEA A III-A	
Transformarea	
Capitolul 13	
De ce s-ar face cineva psiholog?	133
Capitolul 14	
În temnița depresiei.....	145
Capitolul 15	
Scrisori din închisoarea sufletului.....	157
Capitolul 16	
Trecutul rămâne viu.....	165
Capitolul 17	
Când corpul își cere drepturile	175
Capitolul 18	
Drama și psihodrama	185
Capitolul 19	
Opuși, dar asemănători.....	199
Bibliografie	
	207

Dincolo de singurătate

„Cine sunt eu? Dar cine sunt eu cu adevărat?“ erau întrebările de o perversitate cronică ce-l vizitaseră de nenumărate ori în acea zi. Acum păreau mai apăsătoare, mai reci și mai zgomoatoase decât ieri sau în săptămânile trecute. Aparent, era doar o altă zi. Ce-i drept, una dintre acelea peste care ai prefera să sari, dormind până în următoarea dimineață. Sau poate că doar muncise, din nou, până la epuizare. Dincolo de explicația reală, părea să fie mai detașat de sine ca oricând. Gândurile îi zăceau împrăștiate într-o parte, în timp ce emoțiile îi erau amortite în altă parte – ca uitate în două cutii prăfuite, despărțite de granița invizibilă dintre conștient și inconștient.

Stând așa, parțial disociat, aflat într-o pseudorecuperare și așteptând, parcă, să fie judecat de către o semnificativă instanță morală, Baltazar auzi un zgomot de tocuri pe marmura sălii de la intrarea în tribunal. Era târziu și clădirea rămăsese aproape pustie. Pașii îl deșteptară la realitate în doar câteva secunde. Instantaneu, simți cum sângele-i revine-n trup, inima o ia la goană și o nouă întrebare îl ademenește, așa cum au obiceiul negustorii, în bazarul cu mirodenii din Istanbul. „Cine este ea? Cine este această ființă umană?“ devenise curiozitatea care-l scotea din orice stare de lâncezeală sufletească

și-l curenta cum doar iubirea o poate face cu sufletul unui amărât de muritor.

Între „Cine sunt eu?“ și „Cine este ea?“, răspunsul veni fulgerător: „Baltazar și Silvia“. Asocierea de nume i se adânci în creier, ca și cum ar fi fost scrijelită pe o scoarță de copac. O privea de la depărtare și i se părea că nu prea seamănă cu poza de pe net. Îi căutase profilul online, încercând să înțeleagă dacă se putea baza pe ea. Și se pomenise rămânând cu ochii atintiți la fotografia de pe monitor. „E, totuși, foarte frumoasă“, gândi el acum, imaginându-și că el însuși arată relaxat. Trebuie că se făcuse frig în clădire, căci îi tremurau ușor genunchii și avea mâinile reci. Cineva împuținase lumi-nile în tot parterul și, probabil, închisese o parte dintre calo-rifere. Iarna era pe sfârșite, iar el presimțea asta de ceva vreme.

Dar nu se putea abține să-o lege în continuare de gândurile lui. „Oare, să fie posibilă apariția iubirii chiar mai înainte de a cunoaște obiectul iubit?“ fusese următoarea întrebare cu sens, în mintea lui de bărbat rațional și logic, aşa cum se știa. Însă cu fiecare secundă ce se scurgea, curiozitatea față de ea devinea mai puternică. Ecoul pașilor se auzea din ce în ce mai aproape. În cele din urmă, cine l-ar mai putea judeca? Atunci când vine vorba despre iubire, unii spun că ochii văd, inima cere. Dar în viața lui, pofta spirituală depășea, desigur, orice dorință carnală. În astfel de cazuri, nu mai poți să știi, în mod cert, când și cum se ivesc prevestitorii iubirii.

— Bună seara, spuse ea pe un ton cordial, întinzându-i o mână ca de porțelan și strângându-i mâna ferm, aşa cum se obișnuiește între doi oameni care s-au întâlnit pentru afaceri.

— Bună seara, răsunse el zâmbind încurajator.

În realitate, avea pe față un rictus, ca atunci când era copil și trebuia să-i spună maică-sii că ciorba fusese bună, doar că el... mâncase un măr înainte să apuce ea să-l cheme la masă.

Și se știe că, dacă ești om cu scaun la cap, nu le amesteci, altminteri te apucă pântecăraia. Parcă, și în clipa asta i se strânsese un pic stomachul.

— Mă bucur să vă cunosc, continuă ea. Mergem peste drum, să bem o cafea? Și, între timp, vă rog să-mi spuneți mai multe despre cazul dumneavoastră.

— Așa cum v-am rezumat la telefon, începu el, e vorba de un imobil pentru care nu toți cei patru urmași ai moștenitorilor de drept mai au în posesie actele originale, făcute acum aproape o sută de ani. Eu sunt unul dintre cei patru. Și nu pot vinde partea mea, până ce nu se rezolvă succesiunea celorlalți. Aștept deja de câțiva ani. Și vreau să scap odată din toată harababura asta...

Intrară în cafenea și se așezără la o masă mai din spate. Ea se privi într-o oglindă agățată pe peretele de alături și își trecu mâna prin păr. Rujul era la locul lui. Îi zâmbi omului din față ei, ca și cum l-ar fi invitat să-și continue expunerea.

— Aș vrea să știu ce șanse am să...

Nu-și mai termină fraza, fiindcă privirea i se fixase pe aceeași oglindă, în care acum se reflecta femeia din fața lui, stând picior peste picior.

Silvia avu decență să se prefacă absorbită de meniu. „Ce rost ar avea să-l prind în flagrant delict?“, se întrebă în sinea ei amuzată.

— Ce șanse am să..., repetă el încăpățanat să-și prezinte problema.

Nu era fusta așa de scurtă, pe căt era poziția de vină. Ori-șicât, avea în față o avocată respectabilă, îmbrăcată cu taior cambrat pe talia subțire, bluză la baza gâtului și fustă până la genunchi. Afurisita de oglindă!

— Dumneavoastră v-ați rezolvat problema succesiunii?, îl ajută ea să iasă din impas.

— Da, dar numele din actul meu de proprietate e greșit. Adică... nu e al meu. Adică e al familiei, dar... pe mine nu mă cheamă aşa. Știți... nu ne cheamă pe toți frații la fel. Noi am avut două nume... adică, de familie. Și funcționarul de la Starea Civilă de pe vremuri, care ne-a înregistrat certificale de naștere, le-a folosit alternativ... pentru cei doi frați ai mei. O fi crezut că sunt optionale... În plus, la mine, a trecut la rubrica de prenume „Baltazar“ – asta era unul dintre cele două nume... de familie. Dar titlurile de proprietate după succesiune au fost scrise recent și, culmea coerentei!, conțin pentru toți frații aceeași două nume, ba chiar e pusă și crătima între ele... Și acum, prenumele din buletinul meu este numele din... actul meu de proprietate!

Silvia îl asculta netulburată privindu-l drept în ochi, în vreme ce el gesticula oarecum înfierbântat de năduf. În sinea ei își spuse că, probabil, e unul dintre cazurile acelea pe care nu vrei să le iei. „Şanse mici...“, gândi ea fără nicio emoție.

„Și, totuși, e simpatic, cum se bâlbâie el aşa emoționat, de parcă urmează să primească sentința chiar acum“, reflectă ea, încă nehotărâtă dacă să-l studieze mai cu atenție ori să-l recomande altui avocat specializat în litigii imobiliare.

Chelnerul le aduse două cafele. Baltazar o privi lung cum își țuguie buzele și soarbe din ceașcă. Desigur, pofta lui spirituală depășea orice dorință carnală, era sigur de asta. Doar că, ce curios!, nu putea să-și ia ochii de pe ea. „Probabil, deja a observat că mă holbez ca Tarzan“, își spuse alarmat. „Mai rămâne s-o apuc de revere, s-o trag spre mine și s-o numesc «Jane».“

Continuă să adauge detalii în povestea moștenirii, ca să-l lămurească. De adâncit în gânduri ce era, la un moment dat dădu cu mâna peste ceașcă și vârsă cafeaua, câtă mai rămăsese,

peste hârtiile întinse pe masă. Dumnezeule, bine că adusese niște copii! Și bine că nu și-o vârsase în poală...

După ce zoaiele cafenii dispărură împreună cu chelnerul, Baltazar îndrăzni s-o privească drept în ochi, căutând în zadar să afle ce ravagii făcuse. Figura ei de avocat versat rămăsese impasibilă. Cacialma. În gând, Silvia îl sfătuia compătimitoare: „Stai nemîșcat. Doar glăsuiește – și atât.“

Ce nevăzute strune începeau să-i lege chiar în clipa aceea?

În Universul în care el credea, oamenii erau interconectați printr-o forță sufletească stranie, aşa că orice devinea posibil. Ajunsese să fie convins că existența pe Pământ nu poate fi atât de banală pe cât și-o imagina mintea unui simplu acar. Undeva, în adâncurile lui, era convins că fiecare om are o legendă personală, ca aceea despre care vorbește Coelho... Și, fie că-i spunem predestinare, fie hazard, sigur este că această putere interpersonală are o sursă. Însă aceasta izvorăște, deopotrivă, din energia creatoare a intenției și din rebeliunea traumelor emoționale, care au un singur scop: să fie retrăită experiența dureroasă, în speranța că, de această dată, se va ajunge la un final diferit.

Învățații din domeniul științelor umaniste ar spune că iubirea este, la drept vorbind, o compulsie repetitivă, un fel de tulburare obsesivă prin care creierul masochist caută o replicare a trecutului. El însă mereu preferase descrierile mai puțin rafinate, dar mult mai umane. Cele cu accent nu pe latura clinică sau patologică a personalității, ci pe capacitatea intrinsecă a oamenilor de a iubi și a transforma, astfel, răul în bine. Își imagina că problemele emoționale ale oamenilor nu sunt dovezi de slăbiciune sau de material psihologic defect. Le vedea mai cu seamă ca pe niște forme specifice prin care biopsihologia unei persoane reacționează la un mediu de viață complicat. Ceea ce lesne ar putea însemna că și iubirea

este doar o altă formă de răspuns al omului la ceva ce-i este cunoscut, familiar sau apropiat. Așadar, accentul trebuie pus mai puțin asupra obiectului iubit și mai mult asupra celui care simte zvâcul iubirii. Poate aceasta să fie alchimia adevarată a inimii?!

Cine mai știa și cui îi mai păsa de toate aceste interpretări retorice, când întregul lui interes era îndreptat eminentă către femeia pe care i-o adusese Universul în cale?

În seara aceea, se despărțiră cu niște sentimente amestecate, vrând parcă să mai stea împreună. Și totuși, nu se făcea. Erau doi străini, fiecare cu treaba lui. Ce stranie percepție, să simți că celălalt ar vrea să te opreasca acolo. Dar de ce să vrea? Ce, n-are altă treabă? N-are viața lui? De ce s-o încurce pe-a ta?

Pentru o clipă – ochi în ochi – timpul se fracturase, ca o oglindă crăpată pe diagonală. Iar în fractura aceea, amândoi întrezăriseră dragostea. Și li se păruse a fi tot ce se zicea că este... acel ceva pentru care merită să lupti, să fii curajos, să riști totul. Iar el știa cu toată ființa lui că, dacă nu risca să fie respins, riscul de a regreta șansa ipotetică avea să fie și mai mare.

În sinea sa, își dorea ca ea să fie femeia pe care o căutase toată viața. Visa de mic la o forță feminină care să-l scoată din el însuși. La o întâlnire în care trecutul, prezentul și viitorul să se unească odată pentru totdeauna, ca el să poată transcende la un nivel superior de înțelepciune și existență. O parte din ființa lui îi spunea că, singur, nu poate atinge transformarea totală, că are nevoie de acel spațiu interpersonal, în care energia lui să fie mixată cu cea a unei femei. Știa că totul va deveni real abia atunci când sufletul lui va fi conectat cu un altul, pentru că atunci viața va putea fi perpetuu savurată și blestemată, adică trăită moment cu moment.

El crescuse într-o familie puternic răvășită de durerea unor răni și vânătăi psihologice nevindecate și aflate în stagnare.